

Привіт! Я українсько-баварська такса на ім'я Маня. Моя господиня Ната купила мене, коли я ще була цуценям, на базарі в Києві, а потім відвезла до Німеччини, бо там мешкала наша дружна родина. Минув деякий час, і ми повернулися в Україну і навіть відвідали село Опішню. Щойно я побачила ті краєвиди, то відразу зрозуміла, що просто обожаю мандрувати Україною, я — справжня українська МАНДРИВМАНЯ!

Час від часу, як-от цієї зими, ми навідуємося до бабусі Олі в Мюнхен. І от одного чудового ранку, коли я розплющила очі, лежачи у своєму зручному ліжку в затишному мюнхенському будиночку, Ната приголомшила мене новиною: на Різдвяні свята ми вирушаємо на відпочинок. «Яке щастя!» — подумала я і так замріялася, уявляючи, як потягуюся в золотих промінчиках сонця, що ненароком обербенилася з ліжка.

— Ой, — сказала я.

Але то було тільки перше «ой» у всій цій історії. Оце «ой» причепилося до мене, наче реп'ях... але щось я забігла дуже наперед. Зараз розповім усе по порядку — із самінького початку.

ЗУСТРІЧ ІЗ КНОПКОЮ

За свої 4 роки Маня вже мала досвід подорожування, але вона ще ніколи не була на курорті, тому дуже зраділа, коли дізналася від Нати про майбутню поїздку. Адже курорт є справжнісіньким раєм на землі — Маня чула це по телевізору. А телевізору, який рекламує смачний собачий корм, вона, звісно ж, просто не могла не вірити.

Усі друзі Мані вже відпочивали на різних курортах, а дехто з недругів (Сара та Кнопка) відпочивають там навіть щороку. Сара любить, коли її господиня виставляє в соцмережах світлина з відпочинку, та із задоволенням позує на тлі моря й пальм. А Кнопка любить на курортах погріти на сонечку свої старі кістки.

Однак Маня помилялася, уявляючи собі морське узбережжя. Даремно вона мріяла, як дорогою буде висувати голову у віконце автомобіля та ловити висолопленим язиком вітер, доки її вуха будуть кумедно розлітатися в різні боки, напнуті, неначе вітрила. Або як вона вся така щаслива казатиме: «Дзяв-дзяв!» Коли вона мріяла про це, то навіть не здогадувалася, що замість курортного відпочинку їй доведеться рятувати Різдво.

Та почнімо з початку, з того самого ранку, коли Ната повезла Маню по крамницях — приміряти вбрання. Радісна Маня побігла поміж стелажів з одягом до відділу спідньої білизни. Там, на вішаках, вона побачила купальник і стала на задні лапи, щоб дотягнутися до нього, але Ната наздогнала її та взяла на руки.

— Ні-ні-ні, — сказала Ната. — Це іншим разом. Ми їдемо кататися на лижах.

«Як це — іншим? Які ще лижі? Не хочу ніяких лиж. Хочу море та пальми, щоб не гірше, ніж у Сари та Кнопки», — подумала мазунка Маня, яка вже встигла всім друзям роздзвонити про свої плани на відпочинок. Адже їй так хотілося похизуватися й повернути до себе увагу!

Ната понесла Маню до кабінки та почала приміряти на неї зимові комбінезони. Маня мала в них дуже дивний вигляд, особливо в помаранчевому з опушкою на каптурці. Ні, усупереч Натиним очікуванням, вона зовсім не була схожою на лева, а більше скидалася на опудало.

— Кхе-кхе, — Маня почула знайоме кахикання поруч.

Із сусідньої кабінки несподівано висунулася стара Кнопка:

— Готуєшся до карнавалу, Маню? — вона примружила підсліпуваті очі. — Ось тільки недобачаю, ким ти будеш? Невже сарделькою?

Кнопка тихо розсміялася й дозволила своїй господині натягнути на себе костюм для плавання.

— Узагалі-то ми їдемо на курорт, — крізь зуби відповіла Маня, стійко витримавши Натині знущання: господиня саме натягла на Маню теплі черевики.

— Тримайте мене семеро! — прохрипіла від сміху Кнопка. — Що то за курорт у такому комбінезоні? Кучугура? Ось ми летимо на справжнісінький курорт. Я там

буду відпочивати й засмагати. І моя господиня твою запрошувала з нами їхати, але ж вона обрала мерзнути десь у снігових заметах. І де тільки розум у цієї нинішньої молоді? — пихато сказала Кнопка і, зістрибнувши зі стільця, на якому стояла, поквапилася за своєю господинею сплачувати покупки.

— У-у-у, — загарчала їй услід Маня, — чванькувате цабе! Та в мене такі пригоди будуть, які тобі навіть не снилися!

Та Маня сказала це більше для самозаспокоєння: насправді вона так не вважала. На думку Мані, Кнопка мала рацію. Ну, бо що то за відпочинок — у снігових кучугурах?

Саме тієї миті Ната ще й натягла на Маню таку шапку, що бідолашна такса аж злякалася свого відображення в дзеркалі: мордочки геть не видно, тільки ніс стирчить і очі в дірочки дивляться.

— Ой, — гавкнула на відображення Маня.

А Ната розсміялася і сказала, що це — «балаклава для собак» і що вони її обов'язково куплять, бо вона тепла й чудово захищає від вітру.

Нарешті Ната з Манею купили все, що їм було треба, і вийшли з магазину. Маня побігла до стоянки, аж раптом загальмувала так різко, що ледь не врізалася в Кнопчиного хвоста. Бо Кнопка, яка разом з господинею чимчикувала до своєї автівки, також загальмувала. І гальмувати було чого: у супроводі двох доберманів-охоронців вулицею йшла відома зірка собачого вокалу Мальтезе Бо. Маню вразило навіть не те, що вона побачила саму Мальтезе на власні очі, та ще й з відстані простягнутої лапи, — її вразив нашійник Мальтезе, який виблискував так яскраво, наче сонце й зірки разом. Ще ніколи Маня не бачила такої розкоші.

«Яка краса», — подумала Маня, а стара Кнопка, мабуть, нічого не подумала. Вона просто дивилася на нашійник, роззявивши рота.

«Закрий, бо муха залетить», — хотіла було гавкнути Маня, але промовчала. Дуже вже не хотілося вчиняти сварку на очах у Мальтезе.

